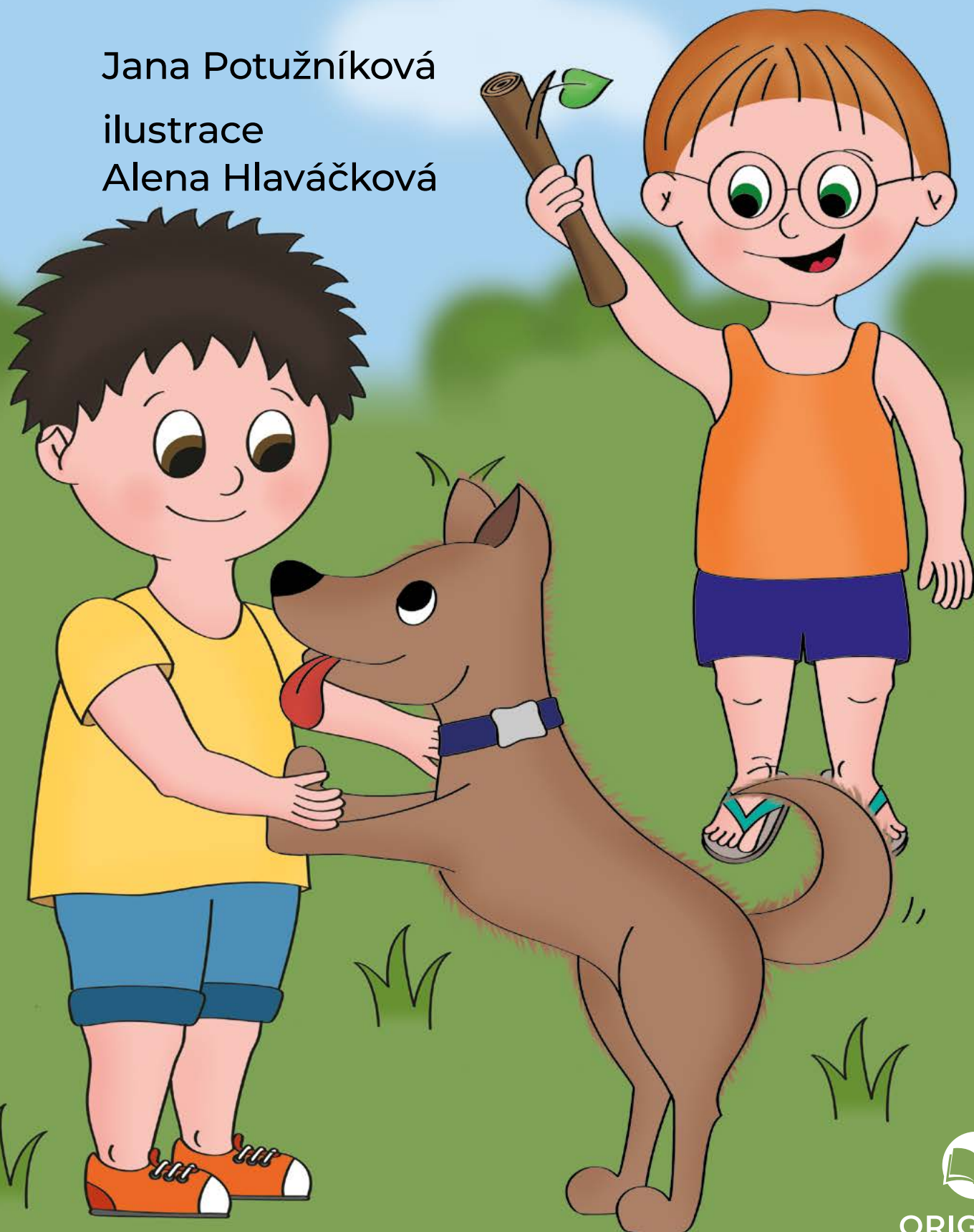

VOJTOVA KOUZELNÁ NOC

Jana Potužníková

ilustrace

Alena Hlaváčková

ORIGONA®

Copyright © Jana Potužníková
Illustrations © Alena Hlaváčková

ID 024b-01

ISBN 978-80-88116-43-1

Náš milý Vojtíšku,

*přejeme Ti krásné Vánoce
a Ježíšek u nás pro Tebe nechal
tuto dobrodružnou knížku,
tak si hezky poslechni příběh o Tobě :)*

teta Naďa a strejda Robin

prosinec 2026

Úvod

Hlavním hrdinou knížky je **Vojtěch Valíček**, černovlasý hnědooký kluk, který se narodil 26. listopadu 2021. Žije s maminkou, Jendou a sestřičkou Bárou v Olomouci a má moc rád zvířátka a žlutou barvu.

V tomto poutavém příběhu se **Vojtovi** v noci před narozeninami stala nevídaná věc. Plyšová zvířátka v jeho pokoji ožila, promluvila a prosila ho o pomoc. Ztratil se jim Pan Pes a jediný, kdo ho mohl najít, byl **Vojta**. Pomáhal mu kamarád **Vašek** a zažili spolu velké dobrodružství. Vrátil se nakonec Pan Pes ze Země ztracených zpátky ke zvířátkům? A stihlo se to do svítání?

Tak hezky poslouchejte nebo čtěte, ať vám nic neuteče.

1. Než přijdou narozeniny...

Byl večer. Na nebi bylo vidět spoustu hvězd a měsíc byl tak veliký, kulatý a bílý, že to vypadalo, že se každou chvíli skutálí z oblohy... Jen poskočit dolů! Ke všem dětem, které právě v tu chvíli uléhaly do svých postýlek.

Do peřin se zachumlával taky Vojtěch, černovlasý hnědooký kluk z Olomouce. Miloval žlutou barvu, měl pusku pořád samý úsměv a hlavu plnou ztřeštěných nápadů. Právě si třeba vymyslel: „A co kdybych dneska nešel spát? Co kdybych zůstal celou noc vzhůru a na ty svoje narozeniny si pěkně počkal? Bydlím tady s maminkou, Jendou a sestřičkou Bárou. Ale budu potichu. Jako bych tu ani nebyl.“

Vojta sice byl v peřinách, ale nejraději by z nich zase vyskočil. Věděl, že zítra je 26. listopadu a že má narozeniny. Bude oslava, dárky a jeho nejoblíbenější dort zasypaný jahodami. Přijedou příbuzní a přijdou kamarádi. A taky přijde kouzelník! A on si bude moct něco přát. Protože doma mu vždycky na narozeniny plnili jedno přání. Už se nemohl dočkat!

„Jen běž spát. Uteče ti to rychleji. Jen zavřeš oči, necháš si něco zdát... a pak bude ráno a ty budeš mít narozeniny. Uteče to, ani nemrkneš!“ slibovala maminka.

„Ale mami, když spím, mám přece zavřené oči. To nemůžu mrkat!“ poučil **Vojta** maminku, která nejspíš nevěděla, že se při spaní nemrká.

Maminka se rozesmála a pohladila ho po vlasech. Říkala o nich, že jsou sametové. Přitom byly prostě **černé**. A o **Vojtových** očích zase říkala, že jsou hluboké. Ale i ty byly jenom **hnědé**. **Vojta** se pak pokaždé u zrcadla snažil tu hloubku zahlédnout, ale nikdy se mu to nepovedlo. Asi ji tam můžou vidět jenom dospělí...

„Nerozumuj, běž spát. Víš vůbec, že už budeš opravdu velký? Ráno uděláme další čárku na dveřích. Určitě jsi zase vyrostl. Těšíš se na to?“

„A budu už moct chodit na celý den sám ven?“ chtěl vědět **Vojta**. Jenže moc nepochodil.

„Já vím, že bys to chtěl. Ale asi ještě ne. Ale když spolu půjdeme do obchodu, můžeš tlačit vozík i zaplatit u pokladny, co ty na to? A můžeš chodit spát o malinký kousek později...“

„Jak malinký? Nemohl by být aspoň trochu větší? Když jsem větší já, měl by být větší i ten kousek, ne?“ **Vojta** byl zase jednou moudrý tak, jak to odjakživa uměl jen on.

Dostal ještě velkou pusu, nechal se pořádně přikrýt peřinou a maminka mu nakonec tajuplně zašeptala:

„A to víš, že noc před narozeninami je kouzelná? Co se ti bude zdát, to se ti stane. To k tobě přijde jako dárek!“

Vojta překvapením vykulil oči a chtěl se honem honem ještě na něco zeptat. Ale to už byl v pokoji sám. Kolem bylo ticho a tma.

Najednou nemohl napětím ani dýchat. Jaká asi bude jeho kouzelná noc? Jak budou všechna ta kouzla vypadat? Co se mu dnes bude zdát? A může se k němu něco z těch kouzelných snů dostat doopravdy - až se probudí? Jsou sny doopravdy, nebo jsou jen v noci a ve dne z nich už není nic vidět? A nemůže to být o narozeninách se sny, které jsou kouzelné, trochu jinak?

Najednou si hrozně přál, aby rychle usnul. Chtěl tomu všemu přijít na kloub, aby to pak mohl vyprávět klukům. Hlavně **Vaškovi**. To byl jeho nejlepší kamarád. Tadeáš byl taky prima. Ale někdy mu bral hračky. No jo, ale co jim vlastně bude vyprávět?

2. Jak zvířátka ožila

Vojta se rozhlédl po pokoji. Něco tu bylo jinak. Jak tak přemítal, ani si nevšiml, že zmizel stůl, tabule na kreslení i židlička. Nebyla tu ani skříň a na zdi nevisely žádné fotky z minulých prázdnin. Teď byly na zdech nějaké neznámé obrázky. A co bylo zvláštní, hýbaly se!

Vojta se na chvíli zaposlouchal, jestli se někdo neblíží, a pak potichoučku vyklouzl z peřin. Nohy se mu zabořily do měkkého koberce. Ale co to? Koberec chladil. To nebyl koberec! To byla tráva. I v noční tmě viděl, jak je sytě zelená, a cítil, jak se jemně vlní a šimrá ho do chodidel.

Může po ní ale šlapat? Neměl na vybranou. Jestliže se chtěl dostat k té zdi s tajemnými obrázky, musel trávník ve svém pokoji, který už vůbec nevypadal jako jeho pokoj, přeběhnout. A pak se letmo dotknul jednoho z těch obrázků...

„Au! Kdo to na mě sahá?“ ozvalo se najednou. A obrázek byl náhle vidět jasněji. Nebyl to jen tak nějaký obrázek. Byl to oslík!

„Promiň!“ zakoktal zmateně **Vojta**. „Hele, odkdy oslíci mluví?“ zeptal se o chvíli později, protože ho přemohla zvědavost. On ještě nikdy neviděl mluvícího oslíka.

„Od té doby, co se ti o nich zdá, **Vojto!**“ odvětil oslík a zase se k němu otočil zády, takže znovu vypadal jako podivný obrázek a oslíka vůbec nepřipomínal.

Podruhé ho **Vojta** zkusil jen trochu pošimrat.

„Jééééj, to lechtá!“ smál se oslík a zase se mu díval do očí. „Hele, že máš zítra narozeniny, to neznamená, že mě můžeš lechtat, jasný?“ zlobil se trochu oslík a zase si chtěl jít po svém.

„Jenže já se potřebuju na něco zeptat!“ snažil se **Vojta** oslíka ještě zdržet, ale ten najednou pro změnu úplně zmizel. Byl čas prozkoumat ostatní obrázky na zdi. Když byl ten první oslík, co asi bude skrývat druhý? A třetí?

Než se nadál, začaly se všechny obrázky zase pohybovat. Taky už kolem něj nebylo ticho. Obrázky se proměnily ve zvířátka, která si mezi sebou začala povídat. Některá šeptala, jiná křičela, **Vojta** taky zahlédl, že se smějí, některá se hádala... Byl to velký zmatek a **Vojta** vůbec nevěděl, co se děje. Musí tomu přijít na kloub. Ale jak?

Zkusil zastavit ovečku. Vysmekla se mu. Kočka se jen protáhla a skočila na další zeď. Slepice byly zabrané do klábosení tak, že ho ani neslyšely, když se jich ptal, co se to děje.

A tak nakonec prostě hodně nahlas zavolal: „Halóóó! Odkdy zvířátka mluví?“

Nikdo mu neodpověděl. Jako by ho ta zvířátka ani neviděla. Ale oslík s ním přece předtím mluvil?!

„Jsi **Vojta**? **Vojta Valíček**?“ zastavil se před ním zničehonic velký, pestře zbarvený kohout s lesklými pery v ocase.

Nic podivnějšího se mu ještě nikdy nestalo... Kohout byl mnohem větší než ten, kterého vídal u sousedů na dvorku.

„Odkud mě znáš?“

„Takhle se neodpovídá. Ptal jsem se, jestli jsi **Vojta Valíček**! Tak jsi, nebo nejsi?“ zopakoval kohout svou otázku a netrpělivě zakokrhál. „No tak, pospěš si. Jsi, nebo nejsi? Musím dnes najít jediného kluka na světě. Jsi to ty?“

„Proč jediného?“

„Protože proto. Jsi **Vojta Valíček**? Ptám se naposledy. Jinak jdu hledat dál!“ zlobil se už kohout a zakokrhál tak, až se **Vojta** začal bát, aby neprobudil půlku domu. Tak to bylo hlasité kokrhání.

„Pššššš! Potichu. Je noc, všichni spí, nesmíš je budit!“

„Ehm, promiň, zapomněl jsem...“ omluvil se kohout, přišel ještě blíž a zadíval se **Vojtovi**, který si mezitím sedl do trávy, do očí. Pak tiše promluvil. „Vypadá to, že jsem

našel toho správného kluka. Máš hnědé oči, černé vlasy, přesně tak to tam stálo... A v Olomouci taky bydlíš, adresa sedí..." Kohout zase poodstoupil, urovnal si peří a položil mu další otázku: „Máš zítra narozeniny, Vojto?“

Překvapeně přikývl. „Páni, ty víš asi všechno, vid'?“

„Všechno určitě ne. Ale protože jsi Vojta Valíček, bydlíš v Olomouci, máš hnědé oči a černé vlasy a zítra máš narozeniny, musím ti předat jednu důležitou zprávu.“

„Mně? A od koho?“ Vojta vytřeštil oči, zadržel dech, aby náhodou něco nepřeslechl, a doslova natáhl uši.

„Musíme jít odtud pryč, tady by nás mohl někdo slyšet!“ zašeptal tajemně kohout, podal Vojtovi křídlo a vedl ho do rohu pokoje, kde dřív stával jeho oblíbený stan. Moc rád si v něm Vojta hrál, prohlížel knížky, a měl tam taky ohradu se svými plyšovými zvířátky, o která se staral.

Ale co to? Ve stanu nebylo k hnutí! Všechna plyšová zvířátka byla najednou živá! A těch zvuků a vůní! A světla bylo ve stanu... jako ve dne!

„Je to vážně můj stan?“

„No, vlastně je to náš stan. Stan zvířátek, která potřebují tvoji pomoc!“

„Pomoc? A s čím?“ Vojta se najednou vůbec necítil dobře. Co když budou chtít pomoci s něčím, co nezvládne?

5. Nejlepší dárek pro **Vojtu**

A to bylo také to první, co po probuzení řekl mamince:

„Já jsem statečný, maminko! Velký a statečný! Víš to?“ posadil se na posteli, když ho maminka přišla vzbudit.

„Ale to já přece vím! Ty můj velký a statečný kluku! A teď honem z postýlky, je ráno, začíná nový den, a my před sebou máme spoustu, spoustu práce s tvou oslavou! A mimochodem, už víš, co si budeš dnes k narozeninám přát?“

Vojta přikývl. A když za okny uslyšel kohoutí zakokrhání, musel se usmát. Kohout mu připomínal, co si má přát, i když už zase mluvil svou kohoutí řečí. Prý, že mu nebude rozumět. Jasně, že mu rozumí! Odteď už bude všem zvířátkům rozumět mnohem lépe.

„Takže už to víš? Bezva. Ale řekneš nám to až na oslavě, ano?“ dala maminka **Vojtovi** velkou narozeninovou pusku a šla mu ke síndani nachystat vafle se spoustou jahod, které **Vojta** miloval asi nejvíc na světě. A potom taky třešně a tvarohovou bábovku a maminčiny rízky... Jen na to pomyslel, dostal obrovský hlad. Byl po tom nočním dobrodružství tak vyhladovělý, že snědl hned čtyři velké vafle.

A pak začaly přicházet první návštěvy. Dárky se kupily, **Vojta** u každého zářil nadšením, ale ve skrytu duše věděl, že ten největší a nejlepší ho ještě čeká.

Těsně po obědě dorazil i **Vašek** a další kamarádi. **Vojta** se nemohl dočkat, až si s ním o všem, co spolu v noci prožili, popovídá.

„Taky jsi tak unavený? To byla v noci dřina, že jo? Jak jsme letěli na kohoutovi a jak jsme utíkali hadovi... Nikdy bych nevěřil, že to dokážeme. A my to dokázali. Pomohli jsme zatoulaným zvířátkům zpátky na svět. Sám bych to nikdy nezvládl!“

Kamarád na něj koukal, jako by **Vojta** spadl na hlavu: „Cože? Tobě se zdálo to samé? To není možné!“

Vojta to hned pochopil. Protože včera byla jeho kouzelná přednarozeninová noc, mohl si všechno pamatovat jen on. **Vašek**, jakmile ulehl do peřin, zapomněl, že se to všechno doopravdy stalo, a začal si myslet, že se mu to jenom zdálo.

Vojta se usmál: „Ta zvířátka si to skvěle vymyslela, jen co je pravda.“

Nakonec mu vůbec nevadilo, že si všechno pamatuje jen on sám. To nejdůležitější ho přece teprve čekalo.

Když rozbalil všechny dárky a odešla poslední návštěva, nastal čas, aby vyslovil své narozeninové přání.

„Ehm, chtěl bych... chtěl bych se jít podívat do psího útulku. Na ztracené pejsky. Můžu? A chtěl bych nějakého vzít na procházku. Jako kdyby byl můj.“

„Nic víc, jenom tohle?“ ptali se všichni doma překvapeně. Čekali, že si **Vojta** bude přát nové kolo, velké dary, a mu stačí návštěva útulku?

Zašli tam hned druhý den. **Vojta** si vzal nejoblíbenější **žlutou** bundu a vyrazili. Chodili od kotce ke kotci. **Vojta** se pozorně díval. Někde by tady měl být Pan Pes. Viděli různé pejsky. Malé, velké. Ale žádného středně velkého. Viděli pejsky bílé i tmavé, ale žádného světle hnědého...

„To jsou všichni psi, které máte?“ zeptal se **Vojta** zklamaně pána, který je do útulku pustil.

„Ale kdepak. Je tu ještě jeden. Ale je to s ním nějaké špatné. Jen leží, nejí, nepije... Nechce si hrát, nechce chodit na procházky. Nikdo neví, co se mu stalo!“ dozvěděl se **Vojta** vzápětí a hned mu bylo jasné, že to bude Pan Pes. Že na něj čeká, že si s ním má hrát a chodit na procházky...

„Můžu ho vidět? Prosím, měl jsem včera narozeniny! Tohle je můj dárek!“ nezapomněl připomenout, proč do útulku vlastně přišel.